RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 86.804 van 17 april 2000
in de zaak A. 86.286/VII-19.200.

In zake : XXX,
wonende te B.,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 24 augustus 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 12 juli 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van verzoeker, en gehoord de opmerkingen van Advocaat H. TACKAERT, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Congolese nationaliteit, komt in België aan op 6 oktober 1998 en verklaart zich op 13 oktober 1998 vluchteling.

1.2. Op 16 december 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 december 1998 tot weigering van verblijf, luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 15 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Lingala machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. LONDA-SENGI.

Betrokkene verklaarde de Congolese (Democratische Republiek Congo) nationaliteit te bezitten. Na de dood van zijn vader, in 1994, zou betrokkene bij zijn oom, Don Pierrot, zijn gaan wonen in het dorp Mangala, waar hij werkte op diens boerderij. Hij zou sinds 1996 lid zijn van de partij MPR (Mouvement Populaire de la Révolution) en deed voornamelijk voor deze partij vrijwilligerswerk. Zijn oom, die voorzitter was van de MPR-afdeling van Mangala, verleende eind augustus 1998 onderdak aan leden van de rebellie tegen president Kabila. De dag na de aankomst van deze rebellen, zou betrokkene vertrokken zijn om gedurende enkele dagen te gaan jagen. Dezelfde namiddag zou zijn vriend (Ledy genaamd) hem in het bos zijn achterna gekomen om hem te waarschuwen dat de militairen van Kabila zijn oom hadden gearresteerd en zijn huis hadden bezet. Daarop zou betrokkene zijn ondergedoken bij zijn vriendin Rebecca in Kigantoko. Na één week zou Pitshou, de broer van Rebecca, poolshoogte zijn gaan nemen in Mangala. De militairen van Kabila zouden volgens Pitshou in het dorp rondlopen en betrokkene zoeken in het bos. Daarop vertrok betrokkene naar Kinshasa. Hij verbleef er bij Maman Célina, een vriendin van zijn moeder. Deze zou haar zoon naar betrokkenes familie in Masina gestuurd hebben. Hij zou er vernomen hebben dat betrokkenes neef opgepakt zou zijn door de militairen van Kabila en dat ze betrokkene ook zochten. Maman Celina zou hierna Papa Jean gecontacteerd hebben, die betrokkene een paspoort bezorgde. Op 5 oktober 1998 vertrok betrokkene samen met Papa Jean naar België, alwaar hij toekwam op 6 oktober 1998. Hij vroeg asiel aan in België op 13 oktober 1998.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet in staat blijkt om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken, doordat talrijke tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van zijn relaas volkomen ondermijnen.

Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 4 november 1998) dat hij na de intrede van de rebellen in zijn ooms huis in augustus 1998, met vrienden gedurende 3 à 4 dagen in het bos vertoefde om te gaan jagen; terwijl hij tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal stelt dat hij toen alleen vertrokken is en dezelfde dag is teruggekeerd naar Mangala. Hij verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn vriend Ledy ontmoet had op zijn terugkeer naar Mangala, net voor hij het dorp binnenkwam in het bos. Betrokkene

verklaarde verder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij het broertje van Rebecca één week nadat hij bij haar intrede naar het huis van zijn oom stuurde om poolshoogte te nemen, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk stelt dat hij hem na één week naar Mangala stuurde doch op het einde van hetzelfde verhoor verklaart dat hij hem er reeds de eerste dag na zijn aankomst bij Rebecca heen stuurde. Betrokkene verklaarde ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat volgens Pitshou de militairen in het dorp rondliepen en dat het huis van zijn oom op slot was; terwijl hij voor het Commissariaat-generaal stelt dat Pitshou hem meldde dat de militairen hem aan het zoeken waren in het bos en dat het huis van zijn oom door hen was bewoond.

Betrokkene blijk(t) verder niet in het bezit te zijn van enig document dat de controle van zijn reisweg, zijn identiteit of zijn MPR-lidmaatschap mogelijk zou kunnen maken.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van betrokkenes raadsman, Mr. Londa-Sengi, geen andere elementen naar voor die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 december 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden

opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht doordat de bestreden beslissing steunt op tegenstrijdigheden, die handelen over "nuances de détails", in verband met de aanwezigheid van rebellen in zijn huis, het poolshoogte nemen door het broertje van Rebecca en de militairen die hem zochten;

3.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze fase van de procedure de opdracht heeft zich met kennis van zaken uit te spreken over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, in het bijzonder door na te gaan of de motieven van de vreemdeling die vraagt om als vluchteling erkend te worden steek houden en eerlijk zijn; dat de bestreden beslissing een beschrijving bevat van het relaas van verzoeker tijdens zijn interview bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat in de beslissing wordt overwogen dat hij niet in staat blijkt te zijn om "doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken"; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen tot dit oordeel komt op grond van de "talrijke tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen"; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat hij geen gegevens heeft aangebracht die erop wijzen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren; dat verzoeker bij de uiteenzetting van zijn eerste middel de overwegingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen probeert te weerleggen door te betogen dat deze zich bij het nemen van de bestreden beslissing slechts baseerde op "nuances de détails" en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten allen prijze de asielaanvraag van betrokkene zou hebben willen verwerpen;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het eerste gezicht en in het kader van zijn ontvankelijkheidsonderzoek in beroep, op goede gronden kon komen tot de bestreden beslissing, gelet op de vaststellingen die hij deed met betrekking tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de aanvraag; dat artikel 52, § 1, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt : "Wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid (a) omdat ze bedrieglijk is; (b) omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951,

noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen, kan de betrokken vreemdeling de toegang tot 's lands grondgebied worden geweigerd"; dat in het verzoekschrift voor de Raad van State geen elementen naar voor worden gebracht die een persoonlijke vervolging aannemelijk maken; dat verzoeker zich beperkt tot het feit dat hij lid zou zijn geweest van het MPR; dat deze bewering op zich niet aannemelijk maakt dat verzoeker de toepassing van de bepalingen van de Conventie van Genève kan afdwingen; dat verzoeker nergens op afdoende wijze de vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerlegt; dat bovendien het pertinent karakter van de motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden afgeleid uit het geheel van zijn argumentatie; dat de bestreden beslissing prima facie de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op de Conventie van Genève; dat deze Conventie een asielzoeker niet oplegt bewijzen naar voren te brengen, meer bepaald van zijn identiteit en zijn lidmaatschap van een politieke partij; dat de kwade trouw van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is aangetoond doordat hij hiervan een element heeft gemaakt in de bestreden beslissing; dat derhalve de artikelen 52, 57, 62 en 63 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden, alsook de rechten van verdediging;

3.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat verzoeker niet in het bezit blijkt te zijn van enig document dat de controle van zijn reisweg, zijn identiteit, of zijn MPR-lidmaatschap mogelijk zou kunnen maken; dat

verzoeker dit niet eens betwist; dat derhalve niet kan worden ingezien hoe deze loutere vaststelling, die strookt met de gegevens van het administratief dossier, een schending zou inhouden van de door verzoeker ingeroepen verdrags- en wetsbepalingen, noch hoe hierdoor de rechten van verdediging zouden zijn miskend; dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing zou hebben genomen met machtsoverschrijding en dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikelen 10 en 15 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden aangezien de moeder van verzoeker de Belgische nationaliteit bezit en zijn broers en zus "perfect legaal" in België verblijven;

3.3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet zich kon beperken tot de bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, omdat blijkt dat de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève; dat verzoeker in het middel niet aantoont hoe de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheden, op grond van artikel 63/3 van de wet van 12 december 1980, overschreden heeft; dat uit de bespreking van de eerste twee middelen blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen; dat verzoeker niet verduidelijkt hoe de Belgische nationaliteit van diens moeder en het "perfect legaal" verblijf van zijn broers en zus enige invloed kunnen hebben op het al dan niet voldoen aan de

criteria van de Conventie van Genève; dat het derde middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet voldaan is aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**